

теза, че Смирненски е социалистически реалист, Дудевски обаче малко и слабо възразява на литературоведите, които видят в творчеството му само наченките на този метод.

Книгата на Дудевски има непълноти и граповини, но е ценна като изследване по един въпрос, който е актуален и има голямо литературно и политическо значение.

Ангел Тодоров

ТРУД ЗА НИКОЛАЙ ЛИЛИЕВ

Трудът на Георги Константинов идва да задоволи нарастващия интерес към личността на поета Лилиев. Поезията на Лилиев — нежна и ефирна, музикална и въздушна, грациозна и плаха, затихна заедно с упадъка и преодоляването на символизма в нашата литература. Нови проблеми изплуваха в съвременността, израснаха мъжествени и крепки творци. Кой днес чете „Химните за свръхчовека“ на Пенчо Славейков, „Българските балади“ на Теодор Траянов? Кого вълнува „Регина Мортау“? В тези творби поетите не успяха да намерят разковничето, не видяха „истината, за която има смисъл да се пише“, както се изразява Б. Брехт в своето съчинение за „Петте трудности“.

В началото на века нашата литература понасяше тежки загуби. Много художници бяха пленници на една упадъчна естетика и философия, враждебна на реалистичното изкуство. Талантът на Лилиев също се луташе в лабиринтите на символизма. Той се затвори в собствената си смрачена поетическа кула. Изгори последните мостове към надеждата и стана тъжен самотник.

Днес не можем да не си даваме сметка за песимистичното начало в поезията на Лилиев. През мъглявините ѝ трудно просветват зарите на неговата родна Тракия, сребърните лъчи и светлото утро на живота. Но през смътните и полувъздушни очертания на тази символистична лирика личи виртуозното съвършенство на Лилиевия стих, превърнат в звучен, изразителен и нежен инструмент. Със своята образност и мелодичност, с девствената си чистота и снежна белота този стих заема определено място в българската лирика. Съвременният социалистически читател намира в поезията на бледите лилии скрити съкровища на човечност и възвишена етичност, преклонение пред красотата и благородството, които възликуват и днес.

От образа на Лилиев, създаден от Георги Константинов чрез изследване на литературното му дело и проучване на живота му, може да се съди изобщо за духовния развой на част от българските

поети, станали изразители на залеза на един идеен свят. Авторът допринася с книгата си преди всичко да надникнем по-отблизо в интимния свят на поетовата личност. Животът на Лилиев не е богат със събития. Той изглежда по своята хронология равен, безшумен и монотонен. Това е жизненият път на самотен и затворен човек, на крайно деликатна и изтънена натура. Нейното аскетично усамотение има свой вътрешен смисъл, свой подтекст. Такава чувствителна съвест и нравствена, културна личност притежават свои тайни и „безумни жажди“. В тях е, струва ми се, ключът за разбиране на дълбоката оригиналност на Лилиевото поетично мислене. Но тези тайни не се отгатват лесно. Нетърпението ни на нови колумбовци е излишно. Човекът Лилиев дава в мълчаливо и дълго общуване, незабележимо и внимателно.

Георги Константинов е бил близък на поета дълги години, придружавал го е в последните месеци от живота му, скрито е записвал водените с него разговори, разучавал е биографията му, разкривал е литературното му наследство, редактирал е стиховете му. Към собствените си проучвания Константинов е прибавил сведенията, добити по анкетен път от близки и приятели на поета. В първите си части книгата представява спомени, дневник, анкетни данни. Изясняват се важните моменти от Лилиевата биография: детството и ученичеството, студентството в Париж, учителството на Лилиев в Свищов, прибавянето му в Стара Загора. В Стара Загора поетът бил близък приятел с Георги Бакалов. Всички негови познати в този град по онова време били тесни или широко социалисти. „Такава беше нашата интелгенция тогава — казава Лилиев — и Митю Подвързачов тогава беше социалист...“ Георги Бакалов привлича поета за редовен сътрудник в своите списания: Най-напред в „Съвременник“, после в „Борба“. В „Съвременник“ за първи път Николай Михайлов се явява със своя псевдоним, измислен от Д. Подвързачов и Г. Бакалов, който пишел често писма до поета и в чужбина

и го канел да му сътрудничи. Георги Константинов се спира подробно на участието на Лилиев в сп. „Борба“ (1913—1914), защото то е много показателно за настроенията и гражданското поведение на поета тогава. В първата годишнина на социалистическото списание, редактирано от Г. Бџалов, Кр. Раковски, Роман Аврамов и д-р Никола Сакаров Лилиев печата своето стихотворение „Моята родина“, което става мото на статията на Бакалов „Поезията и войната“. В същата годишнина намираме преведени от младия поет антимилитаристични стихове от Уолт Уйтман, Лийконт дьо Лил, Рихард Демел, Йоханес Шлаф.

В книгата на Константинов са събрани и неизвестни данни за дейността на Лилиев през войните. Поетът участвувал в сражения, но никога не стрелял. Дори не умеел да се пазн. Затова скоро бил преместен в щаба на полка.

Константинов е успял да проучи значително количество материали, които осветляват ролята на следването на поета във френската столица. Животът в Париж остава дълбоки следи в развитието на Лилиев. Сам той смята, че тогава е написал най-много. Изпратените стихотворения чрез Д. Подвързачов в редакциите на „Наш живот“, „Съвременна мисъл“, „Демократически преглед“, „Българан“ говорят много красноречиво за поетичните му настроения от това време и дават достатъчно материал за възстановяване на творческата му биография. Париж, както показва „прощалното“ стихотворение на поета, е направил много силно впечатление на Лилиев. Този „убиец и баща“ на неговите „надежди тиховейни“ го вдъхновява за ефирни химни на пролетта, утрото и светлината. В училището държали всяка седмица изпити. „За да се подготвя за тях седмични изпити, аз по цели нощи четях и пишех в специални тетрадки, които трябваше да представя и от които зависеше успехът ми. . . А когато излязах от изпита, наведждах на една страна главата си и разтърсвах ухото, за да изпадат от там тия ненужни знания“ (38 стр.). Много от знанията си за хора на изкуството, за френски, немски, английски поети и писатели, за видни артисти, музиканти, за изложби и пр. Лилиев е събрал в чудната си памет още тогава.

Интересен е опитът на Константинов да ни покаже духовния лик на поколението на Лилиев. От спомените на поета, от някои писма, запазени в небрежно скътаната му „архива“ съдим за чистата обич, другарство и взаимни симпатии между него и Димчо Дебелянов. Людмил Стоянов и Николай Райнов. Тогава те били

млади хора, току-що навлезли в литературния живот и в поезията, запалени от изкуството на Пол Верлен, въздигнал в идеал звуковата хармония между думите (De la musique avant toute chose). Минали през разочарованията на едно поколение, тези поети носели в раниците си за фронта томове на Брюсов, Пол Верлен, Пушкин и евангелието. Така те получавали необходимия им творчески тласък и вярвали, че ще превъзмогнат непреодолимото, ще победят безизходното състояние на умора и унилоост. Но минавали години, много неща се променяли и обстоятелствата се нажежавала. Разривът с действителността и разочарованието растели. Всичко, което преди това било провъзгласено за цел, смисъл на творчество, се оказало безсмислица, всичко, посочено като път към бленуваното „отвъд“, излязло безпътне, лутане и търсене на миражи. Поетите започнали да напускат осъдени да потъне кораб на символизма. Николай Лилиев бе един от последните пасажери на потъващия кораб.

От книгата на Константинов ние узнаваме и други интересни и необходими неща, например как поетът е бил кръстен Лилиев, как скромността му не му е позволявала да се съгласи да бъде чествуван, тъй като е избягвал всеки шум около себе си. В десетки срещи с хората той е проявявал крайната си деликатност и чувствителност, плахост и все пак решителност в съпротивата срещу користолюбие, търгашеството и злото в живота. Познатите и близките на поета в своите спомени са почти еднородни в характеристиката, която му дават. Те го описват като мълчалив човек, с високо чело и светли сияещи очи, с изострена чувствителност, услужлив до „преумора“. Чистосърдечност и топлота, трудолюбие и ласкавост в обноските са отличителни за житейското му поведение.

В книгата с пълнота изпъкват пред нас проблемите, които са вълнували Лилиев като дългогодишен драматург на Народния театър. Грижите на поета са били съсредоточени главно в установяване и непрекъснато обогатяване на сценичния език. Той е фанатичен привърженик на чистия, художествено съвършен книжовен израз. За нуждите на театъра Лилиев преведе редица съвременни и класически драматични произведения — „Тебеширеният кръг“ от Клаудин, „Непознатият танцувач“ от Тристан Бернар, „Фру Ингер от Етрод“ и „Малкият Еолаф“ от Ибсен, „Чудото на свети Аитон“ и „Смъртта на Тентаджил“ от Метерлих и др. Постановката на някои от преведените от поета велики произведения като „Сид“, „Ромео и Жулиета“, „Крал Лир“ имаха изключителен успех. Лилиев три-

десет години от своя живот се грижеше с пословичната си добросъвестност и за репертоара на театъра, за намирането на нови български пиеси. Авторът на разглеждания труд правилно обобщава: повече или по-малко Н. Лилiev има свои заслуги за всички успехи на български писатели в театъра.

В изтъкнатото до тук е най-ценната страна на книгата: документалната, мемоарната, анкетната. Другата си задача — да покаже поета — Г. Константинов е изпълнил по-бедно. Той недостатъчно е систематизирал впечатленията си от характерните и значителни стихотворения на Лилiev, които определят неговото особено място в нашата лирика. Из книгата има разпръснати чертици от характеристиката на тази поезия: нейната скрита социалност, изразена в чувството за дълг към родината и човека, нейното смирение, нейната мечтателност към добро и красота, безплътния и ефирен неин стих, израз на особена привлекателна душевност. Но това не е доведено до един портрет на поета, а е пръснато из книгата — примесено с биографски материали, анкети данни, материали от срещи и разпити за поета.

Тази част, посветена на Лилievата поезия, също е наситена с материали, резултат на издирване. Константинов е намерил непознати хумористични „българановски“ стихотворения. И в хумора си — „Сонет“ „Студентски спомени“, „Април“ — Лилiev показва своята деликатна и тънка природа. И тук светът се разкрива за него чрез светлини и звуци. „Постоянни“ обекти на хумористичните му стихотворения са министрите, царцината „честита“, идейната безпътния на някои „духовни аристократи“. Понякога се надсмива над себе си и своето отшелничество. И навсякъде диша топлата лирична ирония на поета, който не умеет да бъде остър и язвителен. Константинов се е спръл последователно на неизвестни за широката читателска публика хумористични стихотворения, които Лилiev изпращал от Париж до сп. „Смях“. Те допълват представата ни за поета, особено онези от тях (напр. „Родел на един малък цар“), с които Лилiev по свой начин се присъединява към общата антимонархическа насока на тогавашните сатирични издания като „Смях“.

Константинов основателно охарактеризира Лилievата поезия като тъжна, понякога безизходна скръбна лирика, лирика на дълбока нравствена чистота, серафичност и лична трагедия. На много места в нея блестят слънчеви пейзажи, звучат бодри химни на пролетта и младостта. Едно силно и свежо, непосредно и конкретно чувство за живота излъчват

първите стихотворения на Лилiev. Това чувство в по-късната поезия отстъпва мястото си на потаена скръб и тъга, „неродени копнежи“, бягство от хората и самота. Завъртян веднъж в неразгадаемия водовъртеж на символизма, плахият поет изгуби своя чист и нежен блян. Прежните му мечти се превърнаха в символ на неизживяна младост и неоткрита радост.

Основна отлика на лирическия герой е стремежът към някакъв чист, неземно светъл идеал, скръбта по неговата непостижимост. И още нещо — мисълта за виновност, „гузност“ пред родните братя. Налице бяха всичките необходими предпоставки за това чувство на виновност на героя. Чувствителният поет не изпитваше гордост от самотата, а страдаше от нея и от чуждата, враждебна на мечтите му „пустиня безбрежна“, в сред която звучеше неговата нежна и смирена песен. От съзнанието за неизпълнен дълг и увереността, че звездата на живота залазва завиаята за неговите братя, се поражда трагичното чувство на обреченост, което съставлява неговата творческа драма.

Георги Константинов е представил някои неизвестни или по-слабо известни статии и печатни изказвания на Лилiev по въпроси на поезията, а също и за езика на поезията. Той е издирил три печатни ранни рецензии, които характеризират както естетическите разбириания на Лилiev, така и влиянието на кръга, към който принадлежи. Чрез умело подобрани цитати поетът се старее да изтъкне своеобразната прелест на символистичната поезия като поезия на догадките и неясните мотиви. Нейната свенливост „... се покрива с много була наистина, но има голяма нежност в тази грижа да се избегнат очите и ръцете на популярността. Да отлетиш. Къде да отлетиш? Яснотата — ето кое създава достойнството на класическите литератури — и ето кое ги прави ясно досадни“ (стр. 245). Тая поезия била достъпна за „избраници“. Затова тя оставяла след себе си великолепни страници, докато „литература, която се харесва изведнъж на всички, е решително без каквато и да било цена.“ — изповядва Лилiev. И тези негови относително ранни изказвания опровергават по-късните му протести срещу твърденията, които го нареждат към привържениците, на т. нар. „чиста поезия“. В самите му теоретични бележки за поезията се проследяват вътрешните противоречия на неговата поезия. Най-ценни от изказванията на Лилiev са неговите тънки наблюдения за езика на поезията. Този език трябва да изразява най-точно, най-вярно и най-ясно мисълта и чувството на поета, да разкрива истината за онова, което е прозрял той. За Лилiev възвишеният

морал в поезията включва и задължението да се говори добре. Подчинена на този морал поезията става нанстина едно съвършенство, едно — да си послужим с езика на романтиците — „тайнство“, при което поетът и народът взаимно се разбират и си сътрудничат. Какво представлява всъщност същинската природа на поезията — дали тя е „средство за познание“ или „младостта на света“? За Лилиев преди да бъде всичко друго „... поезията е най-напред песен, очарованието на която се ражда от равновесието на двете необходими качества, без които не можем да си я представим: въображение и чувствителност. . .“ (стр. 255). В статията си за Н. Вапцаров той се възторгва от младия поет, който с новата си чувствителност и ново въображение превърнал дните на своя мъченически живот в песен, постигнал в поетическото си развитие необикновена сила на изрече и просветление, което преди него се среща у малцина представители на българската поезия.

Слабост на книгата на Константинов е нейната композиционна нестройност, недостатъчната организация на материала, която прави композицията разлята и претрупана. Авторът не е организирал

материала си по-единно, не го е освободил от повторения. Повтарят се например на няколко пъти сведения за това как Г. Бакалов „кръстил“ поета с псевдонима Лилиев. Константинов говори на няколко места в своите бележки за съдържанието на Бакаловото списание „Съвременник“, на два пъти цитира едни и същи пасаж от статията за Вапцаров и стихотворението „Някога“ от Н. Стайков, посветено на Лилиев и публикувано по време на 75-годишнината му.

Своята книга Константинов е онад-словил „Николай Лилиев. Човекът. Поетът“. Той е предпочел да не даде жанрово определение на своя труд, тъй като сам е почувствувал неговата неизясненост. Книгата представлява смесца от литературно-критически очерк, биография и анкета. Оценъчната страна за поезията на Лилиев е най-неразвития дял от книгата.

Като материали за живота и поезията на Лилиев, събирани и изнесени с голяма любов и чувство на преклонение към личността на поета, книгата на Константинов запълня една празнота. Тя се посреща с интерес и допринася да разберем по-добре скритата „вътрешна биография“ на твореца.

Лилия Кирова

Адреси — на редакцията: сп. Литературна мисъл, бул. Витоша 39, София Ц, тел: 8-42-89
на администрацията: Издателство на Българската академия на науките, ул. Сердика 4, София

Абонаменти се внасят във всички пощенски станции или по с/ка № 96Т/151 БНБ —

Софийски градски клон

Годишен абонамент — 2,60 лева

Поръчка № 184
Тираж 4 600

Формат 21/100/30

Дадена за печат на 29. X. 1963 г.
Печатни коли 8

Печатница на Държавното военно издателство при МНО

СЪДЪРЖАНИЕ

НА VII ГОДИШНИНА НА СПИСАНИЕ „ЛИТЕРАТУРНА МИСЪЛ“ — 1963 ГОДИНА

УВОДНИ СТАТИИ

- Жизков Тодор — Комунистическата идеяност — висш принцип на нашата литература и изкуство, III, 3.
 * * * — Нашата работа — на равнището на новите изисквания!, IV, 3.

СТАТИИ

- Аврамов Димитър — Произход и същност на теорията „изкуство за изкуството“, VI, 55.
 Бояджиева Иванка — Характеристика на героя в някои съвременни пиеси, IV, 82.
 Делчев Борис — Един поет се ражда. Лириката на Веселин Ханчев, V, 88.
 Димов Георги — Васил Друмев. Литературно-теоретически и критически позиции, II, 25; Септемврийското въстание — преломен момент и за българската литература, IV, 12.
 Добрев Чавдар — За някои страни на стила, II, 74.
 Драганов Недялко — Георги Димитров и някои въпроси на българската литература, IV, 118.
 Елевтеров Стефан — Литературна история и съвременност, II, 49.
 Зарев Пантелей — Художествен метод и съвременни творчески търсения, II, 3. Алеко Константинов, III, 74; П. К. Яворов, V, III;
 Каранфилов Ефрем — За отношението между суетата и храбростта във втория севастополски разказ на Л. Н. Толстой, I, 51; Куприн и Толстой в разказа „Анатема“, VI, 88.
 Ликова Розалия — Бележки за разказа на младите, I, 3.
 Марков Георги — Гео Милев през периода „Везни“, V, 60.
 Марков Дмитрий Ф. (Москва) — Въпроси на новаторството в съвременната българска поезия, VI, 34.
 Николов Минко — Пътят на Брехт към зрелостта, I, 24; Социалност, бит и трагични разръзки у Страшимиров, V, 43.
 Нонев Богомил — Наука, поезия, съвременност, III, 59.
 Статков Димитър — Художественият превод като самостоятелна област на литературното творчество, IV, 118.

V Международен славистичен конгрес — София, 1963 г.

Атанасов Петко К. — „Междуславянски литературни взаимоотношения“, II, 123.

- Гачев Георги Д. (Москва) — Формиране на литературно-художествения образ и разделянето на литературата на родове и видове в България през 40-те години на 19 в., III, 117.
 Георгиев Емил — Приносът на славянските литератури в развитието на световната литература, IV, 47.
 Ерихонов Леонид — Жинзифов в руския печат, IV, 71.
 Йорданов Христо — Световен форум на учените-слависти, V, 116.
 Колевски Васил — Съветската литература в „РЛФ“, I, 107.
 Минкова Лилияна — „С какво може да се помогне на българите?“, I, 96.
 Смоховска-Петрова Ванда — Мицкевич на българска земя, II, 115.
 Цветков Иван — Максим Горки сред свои и чужди, IV, 28.

1100-годишнината на славянската писменост

Дивеков Петър — Делото на Кирил и Методий и развитието на старата българска литература, III, 45.

100 години от рождението на Алеко Константинов

Димитрова Елена — Някои сатирични и хумористични похвати във фейлетоните на Алеко Константинов, I, 66.

65 години от рождението на Христо Смирненски

- Божков Стойко — Утвърждаващата сила на поетическите образи в лириката на Смирненски, VI, 15.
 Дудевски Христо — Христо Смирненски и Пролеткулта, VI, 28.
 Матев Павел — Знаменосец на нашата социалистическа литература, VI, 3.

90 години от рождението на Георги Бакалов

Цветков Иван — Георги Бакалов и Максим Горки, VI, 100.

Людмил Стоянов на 75 години

* * * — Едно голямо творческо и гражданско дело, II, 95.

Из литературния живот в чужбина

- Александров Драгомир — Книга за Хемингуей от неговия брат, I, 92.
 Аргирова Мария — За декадентския и за истинския авангардизъм, II,

104; Тенденции в младата литература на ГДР, IV, 138.

Борев Юрий (Москва) — Критика на екзистенциалистката концепция за личността, V, 127.

Георгиев Никола — „Разностилие“ в една научна конференция за стила, II, 111.

Дончев Николай — Апри Барбюс — писател-хуманист и войник на мира, III, 102; Поетът Джузепе Унгарети, V, 130.

Марковски Бочо — Проблеми на полската литература в светлината на XIII конгрес на Съюза на полските писатели, II, 98.

Мартинес Мануел Диас — Изгледи на съвременната кубинска литература, V, 121.

Ованес Гаро — Творчеството на Уилям Сароян, VI, 112.

Савов Ганчо — Признаци на обновлените в днешната югославска литература, III, 105.

Свинтила Владимир — „Автоматът“ — новата книга разкази на Алберто Моравия, VI, 109.

Ц. И. — Дискусия за хуманизма в съвременната литература, I, 85.

* * * — Джон Стайибек — лауреат на Нобеловата награда за 1962 г., I, 90.

НАУЧНИ СЪОБЩЕНИЯ. МАТЕРИАЛИ,
ДОКУМЕНТИ И СПОМЕНИ

Авджиев Желю — Пътеписите на Антон Страшимиров, IV, 143.

Боров Цветан — Път към непознатото, I, 122.

Бръзицов Христо — Един час при Георги Райчев..., III, 153.

Видев Желязко — Из първите стъпки на социалистическата литература у нас, V, 135.

Въгленов Михаил — Едно стихотворение на П. Р. Славейков в Ботевия вестник „Знаме“, V, 151.

Константинова Елка — Писма на Гео Милев до Николай Лилиев, IV, 152.

Минев Димо — Писма от български писатели, III, 145.

Тодоров Ангел — Спомени за писатели, II, 126.

Цонев Светозар — Поглед в творческата лаборатория на Дебелянов, III, 143.

ПРЕГЛЕД

Георгиев Любен — Атакуване на предрасъдка, IV, 165.

Димов Георги — Книжовното наследство на Нешо Банчев, I, 141.

Добрев Чавдар — Един портрет на Брехт, VI, 117.

Йорданов Христо — Критикът — творческа съвест, I, 130; „Народнически илюзии и художествена правда“, V, 158.

Кирова Лилия — Принос към историята на българската поезия, II, 152; Труд за Николай Лилиев, VI, 125.

Ковачев Иван — Изкуството и източникът на красотата, V, 166.

Константинова Елка — Нестоятелен труд за българската комедия, I, 137.

Леков Дочо — Нов труд върху делото на Софроний, III, 162; Книга за родолюбието на двама български възрожденци, V, 163.

Милев Александър — Първият том от История на българската литература, II, 137.

Минкова Лилия — Нови проучвания за Любен Каравелов, III, 157.

Ничев Боян — Нршата литература в първия том на „Кратка литературна енциклопедия“, II, 149.

Свинтила Владимир — Бележки по един сборник, IV, 160.

Славов Иван — Теоретическо обобщение на марксистическото естетическо наследство, IV, 172.

Тодоров Ангел — Книга за нашата литературна дружба, VI, 123.
Отзиви, реплики, коментирши...

Дивизиев Иван — За по-пълна проверка на историческите факти, II, 157.

Дончев Николай — Невежество и тенденциозност, I, 150.

Савов Ганчо — Преводаческо занаятчиество, II, 155.

Цветков Ив., Николов М. — Библиотеката „Избрани романи“ пред V-та си годишнина, I, 147.

* * * — Още веднаж за Реферативния бюлетин, II, 158.

Хроника

Годишното отчетно събрание на Института за литература, I, 155.

Книгопис, III, 167.

Обсъждане на Известията на Института за литература, I, 152.

Обсъдени научни трудове в Института за литература, I, 159.

* * * — Задачите на Института за литература при БАН в светлината на речта на д-р. Тодор Живков, IV, 176.

* * * — Обсъдени научни трудове, II, 159.

СОДЕРЖАНИЕ

<i>65 лет со дня рождения Христо Смирненского</i>	
Павел Матев — Знаменосец нашей социалистической литературы	3
Стойко Божков — Утверждающая сила поэтических образов в лирике Смирненского	15
Христо Дудевски — Христо Смирненски и Пролеткульт	28
*	
Дмитрий Ф. Марков (Москва) — Проблемы новаторства в современной болгарской поэзии	34
Димитър Аврамов — Происхождение и сущность теории „искусства для искусства“	55
Ефрем Каранфилов — Куприн и Толстой в рассказе „Анафема“	88
<i>90 лет со дня рождения Георгия Бакалова</i>	
Иван Цветков — Георги Бакалов и Максим Горький	100
<i>Литературная жизнь за рубежом</i>	
Владимир Свинтила — „Автомат“ — новая книга рассказов Алберто Моравиа	109
Гаро Ованес — Творчество Вильяма Сарояна	112
<i>Рецензии и рефераты</i>	
Чавдар Добрев — Портрет Брехта	117
Ангел Тодоров — Книга о нашей литературной дружбе	123
Лилия Кирова — Исследование о Николае Лилиеве	125
*** — Содержание седьмой годовщины журнала „Литературна мисъл“ — 1963 г.	129

Редакционен комитет:

ПАНТЕЛЕЙ ЗАРЕВ — главен редактор

ГЕОРГИ ДИМОВ, ГЕОРГИ ЦАНЕВ, ЕМИЛ ГЕОРГИЕВ, ЛЮДМИЛ СТОЯНОВ,
МИНКО НИКОЛОВ, ПЕТЪР ДИНЕКОВ, СТОЯН КАРЛОВ, ТОДОР ПАВЛОВ

Секретар на редакцията — Христо Йорданов